

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. J.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
t.č. bytem v České republice: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také „správní orgán“), jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Uvedl, že zprávy o zemi původu nejsou dostatečnou zárukou změny prostředí v Uzbekistánu. Dále se domnívá, že přitěžující skutečností je doba strávená mimo vlast, chování uzbeckých státních orgánů k navracejícím se osobám a reálná možnost toho, že ztratil státní občanství. V zemi dochází k mučení a

nelidské zacházení je běžné ve věznicích, omezena je svoboda projevu, novinářům je zakazována práce, naopak nucené práce jsou velmi rozšířené, osoby považovány za nebezpečné jsou pronásledovány, kriminalizovány jsou i homosexuální vztahy, stále funguje institut výjezdních víz. Namítal, že dle jeho názoru dochází v Uzbekistánu ke špatnému zacházení s ruský hovořícími osobami, a proto mu hrozí výhrůžky, posměch a bití, pokud by nepřijal islám. V případě vycestování by měl strach o svůj život a zdraví, a proto se domnívá, že existují důvody pro prodloužení mezinárodní ochrany. Ke svému pobytu v České republice uvedl, že studuje na středním odborném učilišti gastronomickém v ulici U Krbu v Praze a pracuje v kuchyni na základě pracovní smlouvy, proto se domnívá, že je plně integrován do české společnosti, na území se nachází středisko jeho zájmů. Na závěr konstatoval, že jeho vazby s Uzbekistánem jsou zprůtrhány.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že napadené rozhodnutí je zákonné, byl řádně zjištěn skutkový stav věci, zřetel byl brán na vše, co žalobce sdělil, a byly opatřeny dostatečné podklady. Poměry v Uzbekistánu se podstatně změnily, důvody pro udělení doplňkové ochrany tedy již netrvají, námitka ztráty státního občanství je účelová a tvrzení o plné integraci nepravdivé. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
4. V replice žalobce uvedl, že mu nadále hrozí vážná újma, ve vlasti nebyl od svých 6 měsíců, tedy již více než 19 let, žalovaný se dle žalobce nezabýval jeho státní příslušností, matka žalobce uzbecké úřady nekontaktovala od roku 2015. Namítal, že situace se v Uzbekistánu nezměnila, žalovaný také nevyhodnotil praktickou možnost návratu. Tvrdil, že by musel pracovat na poli s bavlou.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 11. 2020 žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o mezinárodní ochranu ze 4. 9. 2016, protokol žalovaného o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 8. 9. 2016, informace Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie – Uzbekistán – Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015-kapitola IV: prioritní země –Uzbekistán ze dne 18. 5. 2016, výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 ze dne 21. 4. 2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR – Uzbekistán , č. j. 103515/2016-LPTP ze dne 2. 6. 2016, informace Human Rights Watch-Uzbekistán ze dne 27. 1. 2016, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2017 č. j. OAM-766/ZA-ZA11-VL16-2016, žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 14. 1. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 29. 4. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017, informace OAMP – Uzbekistán ze dne 11. 2. 2019, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019 č. j. OAM-766/ZA-ZA11-P15-PD1-2016-II.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 14. 1. 2019 podal žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky, v níž uvedl, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že studuje na české škole na kuchaře a má rád české národní jídlo. Zpět do vlasti se nechce vrátit proto, že má v muslimské zemi strach, protože tam nikdy nebyl, jen se tam narodil. Dodal, že má rád českou kulturu, jazyk a kamarády, kteří mu pomáhají s českým jazykem. Žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území České republiky, udělena na dobu 24 měsíců rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-766/ZA-ZA04-VL16-2016 ze dne 30. 1. 2017, které nabylo právní moci dne 24. 2. 2017. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2019 č. j. OAM-766/ZA-ZA11-P15-PD1-2016-II nebyla žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
9. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 29. 4. 2019 žalobce sdělil, že doplňková ochrana mu byla dle jeho mínění udělena, protože mu na Ukrajině nechtěli dát pas, a byl deportován. K otázce zda dle žalobce přetrvávají důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, uvedl, že se v Uzbekistánu pouze narodil, o zemi nic neví a bojí se tam vycestovat. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože nedostane cestovní pas, stejně jako v Uzbekistánu. Žalobce vysvětlil, že si zemi původu vůbec nepamatuje, protože jej matka odvezla již v 6 měsících po narození. Matka žalobce pro něj žádala na uzbeckém konzulátu na Ukrajině o vydání uzbeckého pasu, ale žádost byla zamítnuta. Poznamenal, že na Ukrajině žili 16 let, při návratu by se obával špatného zacházení, ke kterému má docházet u rusky mluvících obyvatel, a také možného uvěznění za vycestování z Uzbekistánu. Žalobce nezná uzbecký jazyk a není muslim. Návratu do vlasti se obává také proto, že mu matka sdělila, že může být uvězněn, když vycestuje z Uzbekistánu na dobu šestnácti let a také, protože se obává chování k rusky mluvícím v muslimské zemi, mohl by být zbit na ulici, protože dle jeho vzhledu poznají, že je Rus. Tvrdil, že muslimové nutí ostatní k přestoupení na jejich víru, a pokud by to žalobce odmítl, vedlo by to k problémům, bylo by mu vyhrožováno a hrozilo by mu bití a výsměch, bez možnosti dožadovat pomoci ze strany policie nebo státní správy. Popřel, že by měl v Uzbekistánu rodinné příslušníky, dle jeho tvrzení žijí všichni na Ukrajině. Původně plánovali, že se s matkou usadí v Německu, kde žije matčina sestra, ale byli deportováni, protože neměli v pořádku doklady. Doklady pro něj zařizovala matka, a proto o daných dokladech nic neví. Ke svému tvrzení, že je v Uzbekistánu těžký život a špatné chování k lidem, vysvětlil žalobce, že to viděl na Ukrajině, kde se k Uzbekům chovají Ukrajinci špatně. Po svém příjezdu do České republiky nekontaktoval zastupitelský úřad a domnívá se, že tak neučinila ani jeho matka. Cestovní doklad Uzbekistánu nevlastní a nikdy ani nevlastnil, má pouze svůj rodný list. K pobytu je hlášen na adrese ul. Květnového vítězství 492 v Praze, studuje na středním odborném učilišti gastronomie a pracuje v kuchyni jako učeň na základě pracovní smlouvy. Na území republiky nemá žádné rodinné příslušníky vyjma jeho matky, má zde přátele a chce se více integrovat do České republiky, zajímá jej česká kultura a gastronomie. Před svým nástupem na střední školu navštěvoval rok kurzy češtiny s názvem Meta na I. P. Pavlova. Uvedl, že je zdravý, neužívá žádné léky, ani se neléčí s žádnou nemocí. V závěru pohovoru sdělil, že nechce jet do Uzbekistánu, protože se tam všeho bojí, na Ukrajinu se vrátit nemůže. V České republice se mu líbí, jak se k sobě lidé navzájem chovají a cítí se zde jako doma.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
12. K námitce žalobce, že si žalovaný neopatřil dostatečné a aktuální podklady v takové míře, aby mohl vyvodit relevantní závěry, Městský soud v Praze uvádí, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. S žalobcem provedl pohovor, při kterém se mohl žalobce vyjádřit k důvodům podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a ke skutečnostem vztahujícím se k jeho pobytu v České republice i v Uzbekistánu. Žalovaný také shromáždil dostatek potřebných informací týkajících se situace v Uzbekistánu. Soud tak má za to, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjišťoval jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak ty hovořící v jeho neprospěch. Městský soud v Praze považuje hodnocení provedené správním orgánem za dostatečné a přezkoumatelné, jeho závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce.
13. Městský soud v Praze připomíná, že žalobci byla rozhodnutím č. j. OAM-766/ZA-ZA04-VL16-2016 ze dne 30. 1. 2017, udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Důvodem pro její udělení bylo, že správní orgán nemohl po posouzení tehdejších informací o situaci v zemi jeho původu vyloučit, že by mu v případě návratu do Uzbekistánu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na tehdejší znění migračních předpisů Republiky Uzbekistán, pravidel a postihů, které byly aplikovány na všechny navracející se občany této země po pobytu v zahraničí, včetně žadatelů o mezinárodní ochranu.
14. V napadeném rozhodnutí odůvodnil žalovaný zásadní změnu poměrů tím, že v případě žalobce pominuly již důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, neboť v zemi státní příslušnosti žalobce došlo k zásadním změnám tamní politické a bezpečnostní situace, a to i ve vztahu k důvodům, pro něž mu byla doplňková ochrana udělena.
15. Soud souhlasí s žalovaným, že se poměry v Uzbekistánu od vydání rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 30. 1. 2017 podstatně zlepšily a prodloužení doplňkové ochrany již není zapotřebí.
16. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, která zpracovává poznatky Zastupitelského úřadu v Taškentu, se z Uzbeků žijících v zahraničí uzbecké státní orgány aktivně zaměřují zejm. na odpůrce režimu, občanům Uzbekistánu je při každém překročení hranic důsledně razítkován cestovní pas, každý občan musí projít pasovou i celní kontrolou. Občané Uzbekistánu jsou v rámci trestního práva sankcionováni za

nezákonný výjezd, vstup nebo přechod hranice. Uzbecká legislativa nepředpokládá sankce pro osoby, jež se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí; pro tyto osoby rovněž není známa existence nějakých omezení, mají přístup k sociálnímu, zdravotnímu systému, vzdělání i na trh práce. Dle uzbecké legislativy nehrozí žádný postih osobám, jež podaly v zahraničí žádost o udělení mezinárodní ochrany; výběrově jsou vyslýchány osoby, jež se vrátily ze zahraničí, dle neoficiálních informací neposkytne-li někdo dostatečné údaje o svém předchozím pobytu v zahraničí, není mu uděleno výjezdní povolení. Ekonomičtí či studijní migranti úřady obvykle nezajímají, zjišťují však titul pobytu v zahraničí, jelikož mají podezření na získání cizího státního občanství; dvojí občanství není umožněno. Nezaregistruje-li se občan Uzbekistánu během svého pobytu v zahraničí u uzbeckého zastupitelského úřadu a zároveň v zahraničí pobývá již déle než je platnost jeho výjezdního štítku, nemá to negativní důsledky pro možnost jeho návratu do vlasti; vypršení platnosti výjezdního štítku v zahraničí není překážkou při návratu do Uzbekistánu a nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice, sankce legislativa nepředpokládá. Na rozdíl od pasu legislativa nezmiňuje výjezdní štítek jako doklad potřebný pro registraci, v případě vypršení platnosti výjezdního štítku by však zastupitelský úřad patrně nejprve řešil výjezdní štítek, až poté by umožnil registraci; nemá-li občan cestovní pas, měl by obdržet certifikát k návratu do vlasti, v této fázi není sankce předpokládána, vrací-li se do země původu s certifikátem, musí se do 10 dní dostavit na pracoviště ministerstva vnitra a požádat o nový pas. Pobýval-li uzbecký občan v zahraničí po dobu delší, než na kterou mu to bylo povoleno výjezdním štítkem, příp. skutečnost, že se v zahraničí neregistroval u příslušného zastupitelského úřadu, nemělo by to mít dle legislativy dopad na občana; v praxi je možno očekávat potíže při vydání nového výjezdního povolení, kdy budou uzbecké orgány vyžadovat objasnění pobytu v zahraničí a důvody nesplnění povinností.

17. Dle informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 se s nástupem nového uzbeckého prezidenta v zemi objevily známky uvolnění, někteří lidé dříve stíhaní za protistátní či teroristickou činnost byli omilostněni, někteří uzbečtí disidenti mohou cestovat, do Taškentu se může vrátit organizace Human Rights Watch, podle jejíž výroční zprávy z roku 2018 pokračoval nový prezident ve slibných krocích k nápravě špatné pověsti stran dodržování lidských práv v zemi; uvolněny byly též podmínky v uzbeckých věznicích a změnil se podmínky cestování do zahraničí. Hrozbě mučení čelily ve zvýšené míře osoby nařčené z islámského extremismu. Od 1. 1. 2019 je možné cestovat do zahraničí bez výjezdního víza.
18. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 7. 3. 2019, která zpracovává poznatky Zastupitelského úřadu v Taškentu, dochází k postupnému uvolňování represivního postoje režimu vůči obyvatelstvu, přístup vůči odpůrcům a oponentům režimu je nadále nekompromisní, posun nastal v tom, že od dřívějšího preventivního útlaku celé společnosti dochází k přechodu na selektivní směřování represivních akcí. Chce-li občan využít možnosti vycestovat bez výjezdního štítku, musí si opatřit nový cestovní pas, nadále platí povinnost registrovat se při dlouhodobých pobytech v zahraničí na zastupitelském úřadu, pokračují důsledné hraniční kontroly a razítkování pasů.
19. Nejenže uvedené zprávy zcela vyvrací obavy žalobce, jež by mohly být relevantní ve vztahu k důvodům, pro něž mu byla doplňková ochrana udělena, ale prokazují podstatné zlepšení situace oproti původnímu řízení. Ze zpráv, které popisovaly poměry v zemi v původním řízení, např. vyplynulo, že osoby nuceně navracené ze zahraničí byly reálně ohroženy mučením a jiným špatným zacházením (zpráva Amnesty International ze dne 25.

2. 2015), uzbekým občanům, kteří v zahraničí požádali o mezinárodní ochranu, hrozily po návratu postihy včetně uvěznění, včasné neprodloužení výjezdního povolení při pobytu v zahraničí bylo trestným činem a občanům s propadlým povolením výjezdu hrozily po návratu vysoké finanční pokuty až uvěznění (informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 2. 6. 2016), v prosinci 2014 došlo k nucenému návratu šesti uzbekých žadatelů o azyl z Norska do Uzbekistánu, orgány státní správy je okamžitě nechaly zatknout, mučit a zahájily proti nim soudní řízení pro terorismus na základě obvinění ze sledování extremistických videozáznamů v Norsku (informace Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016). Kromě dílčího uvolnění poměrů obecně se tak především změnil přístup k řadovým občanům, kteří v zahraničí pobývali dlouhodobě či tam podali žádost o mezinárodní ochranu, oproti dřívějšímu preventivně represivnímu postupu; nyní reálně hrozí represe teroristům a oponentům režimu.
20. K podstatnému zlepšení poměrů v Uzbekistánu v uvedeném ohledu se vyslovil též Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v usnesení ze dne 13. 11. 2019, č. j.: 3 Azs 81/2019 – 33: *„Problematika postupu veřejné moci vůči občanům Uzbekistánu navracějícím se ze zahraničí a politická situace v Uzbekistánu po nástupu nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva však již byla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. V usnesení ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 – 25, kasační soud na podkladě obdobného skutkového stavu jako v nyní projednávané věci shledal Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP, spolu se zprávou ČTK ze dne 31. 1. 2018 o aktuálních změnách politického režimu v zemi, aktuálními a dostatečnými (přičemž se jednalo o podklady menšího rozsahu, než si opatřil žalovaný v nyní projednávané věci). Ve zmiňovaném usnesení se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem žalovaného, který uvedl, že ačkoli tamější vláda „[p]ohyb svých občanů poměrně bedlivě sleduje, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů. V případě dlouhodobého pobytu občanů v zahraničí lze v praxi očekávat pouze potíže těchto osob při vydání nového výjezdního povolení v budoucnu“ (zvýraznění přidáno).“*
21. Žalobce se nemohl ve vlasti politicky angažovat, není muslim, takže jeho označení za oponenta režimu či islámského extrémistu ze strany uzbekých orgánů je nanejvýš nepravděpodobné. Matka žalobce je též v pravidelném kontaktu s konzulárním úřadem v jejich vlasti a žalobce disponuje uzbekým rodným listem. Individuální poměry žalobce proto soud neposoudil jako horší oproti ostatním uzbekým občanům, kteří dlouhodobě pobývali v zahraničí a požádali zde o mezinárodní ochranu.
22. Žalobce také nikterak nedoložil své tvrzení o tom, že by občanu Uzbekistánu mohla v případě návratu hrozit ztráta občanství. Soud konstatuje, že žádná z informací obsažených ve správním spise o takové možnosti nehovoří. Soud je názoru, že žalovaný oproti tvrzením žalobce posoudil změnu klíčových skutečností, přičemž situace v zemi se natolik změnila, že na pozadí změn v zemi a situaci žalobce žalovaný správně dovedl, že mu při návratu do Uzbekistánu již nebezpečí vážné újmy nehrozí. Žalobci nanejvýš hrozí komplikace v souvislosti s případným vyřizováním nového pobytového oprávnění. U žalobce tak již není dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jelikož se pro uzbeké občany, kteří se nachází v situaci obdobné žalobce, poměry ve vlasti podstatným způsobem zlepšily.
23. Pokud jde o postavení osoby ruské národnosti, která není muslimského vyznání, tak žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu nehovoří o hrozící vážné újmě křesťanům či osobám jiného náboženského vyznání nebo Rusům v Uzbekistánu. Soud neshledal, že by

žalobci měla být z tohoto důvodu prodloužena doplňková ochrana. Žalovaný se národností i náboženstvím žalobce v napadeném rozhodnutí na str. 6 vyhovujícím způsobem zabýval, ale nenalezl obavy žalobce důvodnými a soud s jeho hodnocením souhlasí.

24. Informace o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel, považuje soud za relevantní, aktuální, objektivní a dostatečně adresné. Jakkoliv země zůstává autoritářským státem, poměry ve vztahu k žalobci i jiným osobám v obdobném postavení se výrazně změnily. Změna poměrů není jen formální, ale projevuje se i v praxi, zprávy reflektují skutečný stav, nejsou pouze opisem přijaté právní úpravy. Přestože v Uzbekistánu stále dochází k mučení, represe se nově omezují na určité skupiny obyvatel (např. islámské extremisty a politické disidenty), mezi něž žalobce nepatří. Není také zřejmé, proč by se žalobce měl dostat do vězení, když se o něj uzbecké státní orgány v tomto ohledu nijak nezajímal. Doplnění dokazování o zprávy, z nichž žalobce v žalobě cituje, považuje soud za nadbytečné, neboť informace obsažené ve správním spisu popisují poměry v zemi dostatečně, navíc žalobce není disidentem, pachatelem trestných činů, bývalým vězněm, novinářem, homosexuálem, politickým aktivistou, ani osobou považovanou za nebezpečí pro národní bezpečnost, jichž se citované pasáže týkají především; tím spíše není namístě, aby soud prováděl důkazy blíže nespecifikovanými zprávami z internetových webů, stejně tak není možné takový postup požadovat po žalovaném, který dostatečně zjistil skutkový stav, aniž musel k takovému dokazování přistoupit.
25. Vazby žalobce v České republice nejsou důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce v žalobě pouze uvedl, že v České republice pracuje, je integrován do české společnosti, má hluboký zájem o českou kulturu a gastronomii, navštěvoval kurzy českého jazyka a vazby s domovským státem zpřetrhal. Z takto pojaté námitky nelze vyvodit možné naplnění důvodu pro prodloužení doplňkové ochrany, především není zřejmé, jaký závazek České republiky by měl být porušen vycestováním žalobce (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Žalobce sice opustil vlast před mnoha lety, avšak v České republice je teprve od srpna 2016; jak vyplývá z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, omezení pro občany vracející se ze zahraničí nejsou známa, tyto osoby mají přístup k sociálnímu a zdravotnímu systému, ke vzdělání i na trh práce, špatná ekonomická situace země pak dopadá na všechny občany bez rozdílu.
26. Správní orgán se dostatečně na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí zabýval údajnými novými skutečnostmi, které by dle žalobce mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který mu byla tato ochrana původně přiznána. Tyto skutečnosti dle žalovaného nelze podřadit žádnému z ust. § 14a či 14b zákona o azylu a Městský soud v Praze s tímto hodnocením žalovaného v plném rozsahu souhlasí.
27. Jde-li o nucené práce, nejsou (podobně jako vojenská služba) samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Z obecných tvrzení žalobce nelze dovodit, že by nucená práce měla být takového charakteru, aby se dalo hovořit o vážné újmě ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
28. Námitka žalobce ohledně jeho statusu tzv. faktického tuzemce je zcela nedůvodná. Žalobce žije na území České republiky pouze 3 roky, neprožil zde tedy většinu života, ani se zde nenarodil. Přestože navštěvoval kurzy českého jazyka, tak pohovor k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany s ním musel být veden za přítomnosti tlumočnicka do ruského jazyka. Hovořil o tom, že zde chce studovat. Tyto skutečnosti však žalovaný nepovažoval za důvod pro prodloužení doplňkové ochrany. Poznamenal, že žalobce v České republice nemá

žádné ekonomické, kulturní a sociální vazby, kromě toho, že zde má přátele. Jeho rodina žije v Německu a na Ukrajině. Žalovaný též posoudil tvrzení žalobce o jeho obavách v případě návratu do země původu a konstatoval, že z výpovědi žalobce nelze dovodit, že by měl být po návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí vážné újmy. Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje a odkazuje na ně.

29. Soud dále nenalezl nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny důležité okolnosti, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017, informace OAMP – Uzbekistán ze dne 11. 2. 2019. Tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přílehavé na poměry žalobce, např. údaje o situaci uzbeckých občanů dlouhodobě pobývajících v zahraničí představují způsobitý podklad pro posouzení, zda je namístě žalobci doplňkovou ochranu prodloužit. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil své rozhodnutí. Žalovaný tak v žádném případě neporušil ust. § 2 odst. 1, § 3 (ve spojení s § 2 odst. 4), § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ani jiná ustanovení správního řádu či jiných právních předpisů.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. listopadu 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně